

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 1/2000 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przysługuje kasacja od postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji?”

III ZP 2/2000 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy emeryci i renciści, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) byli – na podstawie przepisów wymienionych w art. 1 tej ustawy – uprawnieni do nabycia prawa do wzrostów lub dodatków z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednakże nie składali wniosków o przyznanie tych świadczeń i ich nie pobierali – mają prawo do zrekompensowania utraty tych wzrostów na podstawie art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego nie podwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent (Dz.U. Nr 30, poz. 164 ze zm.)?”

III ZP 3/2000 Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe w jednostce organizacyjnej poza Ministerstwem Obrony Narodowej, służy droga sądowa do dochodzenia wysokości uposażenia przeciwko kierownikowi instytucji cywilnej?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 18/99 - z dnia 7 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie:

Pracownikowi, który przeszedł na rentę inwalidzką (rentę z tytułu niezdolności do pracy) po rozwiązaniu się umowy o pracę na czas określony, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna na podstawie art. 921 § 1 k.p., gdy pracownik stał się niezdolny do pracy wskutek choroby stwierdzonej w czasie zatrudnienia i prowadzącej, po nieprzerwanym okresie pobierania zasiłku chorobowego, do przyznania mu renty.

III ZP 14/99 - z dnia 27 stycznia 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich:

Grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku między gminnego), z wyłączeniem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, nie stają się przedmiotem praw określonych w art. 2 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.), jeżeli w tym dniu były zbędne na cel określony w decyzji o wywłaszczaniu (art.

69 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości – jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.), a uprawniony złożył wniosek o zwrot nieruchomości.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 1/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy postępowaniem układowym objęte są wierzytelności zabezpieczone umową przewłaszczenia ruchomości.
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej – czy wyłączeniu podlega cała wierzytelność czy też ta jej część, która odpowiada wartości przewłaszczonej rzeczy, a wówczas, według jakiej procedury i kryteriów sędziego – komisarz powinien ustalić wartość wierzytelności objętej układem?”

III CZP 2/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

- „Czy podstawą prawną orzekania przez sąd procesowy o obowiązku zwrotu kosztów procesu w zakresie wynagrodzenia adwokackiego są wyłącznie normy prawa procesowego wynikające z art. 98 i 99 k.p.c. oraz art. 16 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze i art. 223 i 225 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i przepisów rozporządzenia wykonawczego Ministra Sprawiedliwości do tych ustaw, czy ponadto normy prawa cywilnego materialnego, a jeżeli tak, to jakie konkretnie?

- W jakim celu rozporządzenie wykonawcze do powołanych wyżej ustaw ustala stawki zwrotu wynagrodzenia w określonych granicach, gdyby w każdym przypadku strony umowy zastępstwa prawnego mogły wiążąco określić ścisłą wysokość zwrotu umówionego wynagrodzenia adwokata?

- O ile sąd procesowy orzeka o obowiązku zwrotu wynagrodzenia adwokata poza sferą względną mocy prawnej umowy o zastępstwo prawne i samodzielnie ustala zakres tego zwrotu według kryteriów wyłącznie procesowych, to jakie czynniki powinien uwzględnić przy określaniu wysokości zwrotu w granicach stawek z rozporządzenia wykonawczego, zatem przykładowo oprócz treści umowy, ponadto sposób jej wykonania przed sądem, złożoność procesu, czasochłonność i nakład pracy pełnomocnika zawodowego, czy jeszcze inne i jakie?

- Czy wysokość wynagrodzenia adwokackiego jako przedmiotu świadczenia klienta wobec adwokata ustalona jest przez strony umowy dowolnie (art. 3531 k.c.), czy też rozmiar tego świadczenia reglamentowany jest przez wskazane powyżej przepisy wykonawcze?”

III CZP 3/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wierzyciel, który uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko syndykowi masy upadłości może wszcząć i prowadzić egzekucję sądową z majątku masy upadłości w celu uzyskania zwrotu świadczenia pieniężnego z nieważnej umowy poręczenia w związku z niezaspokojeniem tej należności drugiej kategorii przez syndyka w miarę wpływania potrzebnych sum do masy (art. 205 w zw. z art. 204 § 1 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 z późn. zm.)?”

III CZP 4/2000 Pytanie prawne Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o eksmisję z lokalu mieszkalnego, który był przedmiotem najmu, sąd ma obowiązek z urzędu badać wymienione w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787, Nr 162, poz. 1119) przesłanki, od których zależy orzeczenie o uprawnieniu byłego najemcy do lokalu socjalnego?”

III CZP 5/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Który Sąd jest właściwy do ustanowienia kuratora z art. 802 k.p.c., w sytuacji gdy egzekucję wydania nieruchomości prowadzi komornik wybrany zgodnie z art. 8 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Dz.U. Nr 133, poz. 882, a nie komornik sądu, w okręgu którego nieruchomość się znajduje – art. 1046 k.p.c.?”

III CZP 6/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krośnie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy cofnięcie apelacji podlega kontroli co do dopuszczalności tej czynności – ze strony sądu?”

III CZP 7/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaki organ uprawniony jest do działania za Skarb Państwa w sprawach dotyczących odpowiedzialności deliktowej związanej z działalnością byłego kierownika urzędu rejonowego?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 27/99 – z dnia 10 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Warszawie:

Odwołanie wniesione na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz.U. Nr 121, poz. 592) przez biegłego rewidenta, ukaranego przez Krajowy Sąd Dyscyplinarny drugiej instancji karą dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres od roku do 3 lat, Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznaje jednoinstancyjnie z udziałem uczestników: obwinionego, rzecznika oraz pokrzywdzonego, stosując przepisy o postępowaniu nieprocesowym.

CZP 30/99 – z dnia 10 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Radomiu:

Na postanowienie sądu opiekuńczego w przedmiocie zwolnienia opiekuna osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej z opieki (art. 169 § 2 k.r.o. w związku z art. 175 k.r.o.) przysługuje apelacja.

III CZP 33/99 – z dnia 10 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Gdańsku:

„Czy do wystąpienia z żądaniem unieważnienia umowy zawartej w drodze przetargu stosownie do treści art. 704 § 1 k.c. legitymowane są wyłącznie strony tej umowy czy też

uprawnionym do żądania unieważnienia takiej umowy jest także inny uczestnik przetargu, nie będący stroną umowy?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 34/99 – z dnia 12 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Poznaniu:
„Czy dopuszczalne jest wpisanie do rejestru handlowego, obok firmy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, skróconej formy tej spółki?
w przypadku odpowiedzi pozytywnej, czy wszystkie członowie pełnego firmy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością muszą mieć odpowiednik w formie skróconej?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CKN 331/98 – wyrok z dnia 10 września 1999 r.

W wypadku ustanowienia przez Agencję Własności Rolnej Skarbu Państwa – na nieruchomości zlikwidowanego przedsiębiorstwa, przejętej w trybie art. 14 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jednol. tekst: Dz.U. z 1995 r. Nr 57, poz. 299 ze zm.) hipoteki na zabezpieczenie przypadających od tego przedsiębiorstwa wierzytelności, dłużnikiem hipotecznym jest Agencja, a nie Skarb Państwa.

I CKN 1138/98 – wyrok z dnia 17 września 1999 r.

Dowód z badań polimorfizmu DNA może być traktowany jedynie jako środek weryfikacji domniemania ojcostwa.

I CKN 141/98 – wyrok z dnia 24 września 1999 r.

W postępowaniu przed sądem polubownym, wyłączenie arbitra lub superarbitra nastąpić może tylko na wniosek strony z tych samych przyczyn, które uzasadniają wyłączenie sędziego (art. 48, 49 k.p.c.).

II CKN 907/98 – postanowienie z dnia 1 października 1999 r.

W sprawie o zmianę zamieszczonego w wyroku rozwodowym rozstrzygnięcia co do sposobu korzystania z mieszkania przez czas wspólnego w nim zamieszkiwania rozwiedzionych małżonków, kasacja nie przysługuje.

III CKN 355/98 – wyrok z dnia 12 października 1999 r.

Ponoszone przez współinwestorów koszty inwestycji wspólnej, prowadzonej na gruncie państwowym według zasad określonych w uchwale Nr 118 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. W sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (MP Nr 31, poz. 227), nie stanowiły nakładu na majątek administratora obiektu wspólnego.

III CKN 693/98 – postanowienie z dnia 12 października 1999 r.

Orzeczenia wydawane na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. zapadają w formie postanowień.

III CZ 112/99 – postanowienie z dnia 19 października 1999 r.

Działalnością gospodarczą gminy jest – prowadzona w formie komunalnych zakładów budżetowych lub spółek prawa handlowego – działalność w zakresie zadań własnych, określonych w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jedn. tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.), których celem jest zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych, a także – w przypadkach określonych w odrębnej ustawie – działalność w zakresie wykraczającym poza te zadania.

I CKN 547/99 – postanowienie z dnia 19 października 1999 r.
Określenie „inna czynność prawna” zawarte w art. 145 § 2 k.c. zd. 2, odnosi się wyłącznie do ważnych czynności prawnych.

III CKN 372/98 – postanowienie z dnia 20 października 1999 r.
Roszczenia spółdzielni mieszkaniowej wobec banku z tytułu rozliczenia kredytu zaciągniętego na budowę mieszkań w celu przydzielania ich członkom mają związek z działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 118 k.c.

I CKN 111/99 – wyrok z dnia 21 października 1999 r.
W procesie wytoczonym na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i opartym na twierdzeniu, iż nastąpiła zmiana wierzyciela, dopuszczalne jest powoływanie się przez powoda (dłużnika) na okoliczności, które dotyczą stosunków prawnych zachodzących między cedentem (wierzycielem) a cesjonariuszem, jeśli przyjęty w umowie o przelew wierzytelności w celu jej ściągnięcia warunek rozwiązujący ziścił się i wskutek tego doszło do zwrotnej cesji wierzytelności oraz utraty przez cesjonariusza pozycji wierzyciela.

I CKN 215/99 – wyrok z dnia 21 października 1999 r.
W razie przyznania całości świadczenia odszkodowawczego, należnego represjonowanemu, niektórym tylko spośród jego następców wymienionych w art. 8 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.), pozostali mogą dochodzić od nich zwrotu stosownej części należnego im świadczenia.

I CKN 163/98 – postanowienie z dnia 4 listopada 1999 r.
W sprawie o zasądzenie zaległych odsetek (art. 482 § 1 k.p.c.), których źródłem powstania jest opóźnienie w zapłacie należnych odsetek od czynszu, kasacja jest niedopuszczalna.

III CKN 423/98 – wyrok z dnia 5 listopada 1999 r.
Skuteczne jest zbycie wierzytelności, niedokładnie oznaczonej w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika.

III CKN 450/98 – wyrok z dnia 17 listopada 1999 r.
Do umowy o wykonywanie usług telekomunikacyjnych przez operatora telewizji kablowej mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

III CKN 454/98 – postanowienie z dnia 17 listopada 1999 r.
Przewidziany w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1993 r. o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 18, poz. 82

ze zm.) termin jest zachowany, jeżeli przed upływem trzech lat od uprawomocnienia się ugody bankowej bank wystąpi do sądu z wnioskiem o jej rozwiązanie.

I CKN 989/99 – postanowienie z dnia 18 listopada 1999 r.

Decyzję o wydaniu dziecka bezprawnie uprowadzonego lub zatrzymanego podejmuje władza tego państwa, do którego dziecko zostało wywiezione, a nie władza państwa, w którym dziecko miało bezpośrednio przed wywiezieniem miejsce stałego pobytu (art. 12 Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę sporządzonej w Hadze 25 października 1980 r. – Dz.U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528).

Nie stanowi to przeszkody do orzeczenia na podstawie k.r.i.o.p. o miejscu zamieszkania dziecka.

I CKN 1085/99 – postanowienie z dnia 22 listopada 1999 r.

Sąd rozpoznający skargę o wznowienie postępowania odrzuca ją na posiedzeniu niejawnym, jeśli skarga dotyczy postanowienia o umorzeniu postępowania wskutek zawarcia ugody.

III CKN 460/98 – wyrok z dnia 26 listopada 1999 r.

Pominięcie przez Sąd drugiej instancji wskazania w uzasadnieniu wyroku przyczyn uznania przezeń za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego konkretnych postanowień umownych stanowi naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zarzutu niewłaściwego zastosowania art. 58 § 2 i § 3 k.c.

III CKN 463/98 – wyrok z dnia 26 listopada 1999 r.

O wadzie prawnej pojazdu rozstrzygają przesłanki wymienione w art. 556 § 2 k.c., a nie okoliczność, że policja obcego państwa zatrzymała pojazd, jako pochodzący z kradzieży.

III CKN 475/98 – wyrok z dnia 29 listopada 1999 r.

Ubezpieczeniem auto-casco nie są objęte szkody powstałe podczas prowadzenia pojazdu przez posiadacza lub kierowcę, nie posiadającego wymaganych prawem polskim uprawnień do prowadzenia pojazdu, bez względu na to, czy brak tych uprawnień miał wpływ na powstanie szkody.

I CKN 796/99 – postanowienie z dnia 7 grudnia 1999 r.

Określony w uchwale Nr 13/98 Komisji Nadzoru Bankowego z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie zasad tworzenia rezerw na ryzyko związane z działalnością banków (Dz.Urz. NBP Nr 29, poz. 65) obowiązek tworzenia rezerw celowych na poziomie w uchwale wskazanym, jest wiążący dla banków.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 1/2000 Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Jaki jest stosunek art. 1 pkt 1) Konwencji z dnia 21 marca 1950 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji (Dz.U. z 1952 r., Nr 41, poz. 274, ustawa ratyfikacyjna z dnia 29 czerwca 1952 r., Dz.U. Nr 13, poz. 178) do art. 204 § 4 k.k.; czy na gruncie prawa polskiego można uznać za bezkarne działanie polegające na „dostarczaniu

innej osoby w celach prostytucji, nawet za jej zgodą”, jeśli czyn ten nie jest objęty zakresem kryminalizacji art. 204 § 4 k.k., a penalizuje go art. 1 pkt 1) cytowanej Konwencji?

2. Przyjmując, że powyższa Konwencja, na podstawie art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, ma pierwszeństwo przed ustawą kodeks karny, to jak rozumieć wyrażenia: „zwabia lub uprowadza w celach prostytucji inną osobę, nawet za jej zgodą”, czy taka sytuacja jest w ogóle możliwa?

3. Jeśli wyżej wymieniona Konwencja ma pierwszeństwo przed ustawą, to jaki przepis uznać za podstawę skazania dla przestępstwa opisanego w art. 1 pkt 1) Konwencji?”

I KZP 2/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pominięcie w art. 342 § 1 i 2 k.p.k. środków karnych w postaci świadczenia pieniężnego oraz zakazu prowadzenia pojazdów oznacza, iż środków tych Sąd nie może orzec na posiedzeniu – warunkowo umarzając postępowanie i orzeczenie ich jest tylko możliwe na rozprawie, czy też przyjmować należy, iż przepis ten wskazuje na formalne warunki jakim winno odpowiadać postanowienie o warunkowym umorzeniu postępowania, natomiast na orzeczenie tych środków karnych zezwala Sądowi art. 67 § 2 k.k. niezależnie czy orzeczenie zapada na posiedzeniu czy też na rozprawie?”

I KZP 3/2000 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

a) „Czy w świetle zawartego w art. 545 § 1 k.p.k. nakazu „odpowiedniego” stosowania zarówno art. 429 k.p.k., jak i art. 530 k.p.k., zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wydane przez prezesa sądu apelacyjnego (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego tego sądu – art. 93 § 2 k.p.k.) objęte jest tzw. przymusem adwokackim, tzn. czy winno być ono sporządzone przez adwokata, czy też dopuszczalne jest sporządzenie takiego zażalenia przez samego skazanego,
b) czy rozpoznając zażalenie, o którym mowa w pkt a) Sąd Najwyższy orzekać powinien w składzie trzyosobowym, czy też jednoosobowo?”

I KZP 4/2000 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy postanowienie sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia o umorzeniu postępowania przeciwko osobie, wydane na podstawie art. 306 § 2 k.p.k. jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 521 k.p.k.?”

I KZP 5/2000 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy określony w art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody albo nawiązka określona w § 2 tegoż artykułu mogą być orzeczone wobec sprawcy wypadku drogowego ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów?

Czy przy określeniu wysokości nawiązki określonej w art. 46 § 2 k.k. mają zastosowanie tylko zasady prawa cywilnego, czy też zasady określone w rozdziale VI Kodeksu Karnego?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 46/99 - z dnia 20 stycznia 2000 r. w składzie 7 sędziów na pytanie składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w odniesieniu do postępowania dotyczącego odszkodowania dochodzonego w oparciu o treść art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne ... (Dz.U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) mają zastosowanie zasady określone w treści art. 361 § 1 i 2 k.c., a w szczególności, jak należy rozumieć w kontekście tego przepisu pojęcie „odszkodowanie”. postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 47/99 - z dnia 20 stycznia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Poznaniu:

Określenie „inne czynności” użyte w art. 236 k.p.k. obejmuje także zarządzenie sprzedaży przedmiotów wydane na podstawie art. 232 § 1 k.p.k. Na zarządzenie to przysługuje zażalenie osobom wymienionym w art. 236 k.p.k.

I KZP 48/99 - z dnia 20 stycznia 2000 r. w składzie 7 sędziów na pytanie składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

Przepis art. 17 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 554 ze zm.), nakazujący dalsze prowadzenie w tym samym trybie spraw wszczętych przed dniem 1 września 1998 r. przez właściwego według dotychczasowych przepisów oskarżyciela, odnosi się również do spraw o przestępstwa, które z dniem wejścia w życie Kodeksu karnego z 1997 r, są ścigane na wniosek pochodzący od osoby uprawnionej.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

IV KKN 206/99 – wyrok z dnia 3 listopada 1999 r.

Przepis art. 523 k.p.k. (po średniku) należy rozumieć w ten sposób, iż nie jest dopuszczalne zaskarżenie kasacją wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jeśli podnosi się jedynie zarzut jej niewspółmierności. A contrario wolno w kasacji twierdzić, iż kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, że zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze.

II KZ 106/99 – postanowienie z dnia 9 listopada 1999 r.

Niepowiadomienie oskarżyciela posiłkowego o terminie rozprawy nie jest uchybieniem stanowiącym przyczynę nieważności orzeczeń w rozumieniu pkt 8 § 1 art. 101 k.p.k.

II KKN 295/98 – wyrok z dnia 9 listopada 1999 r.

Dowód z zeznań świadka anonimowego nie może być nie tylko wyłącznym (jedynym), ale także dominującym dowodem świadczącym o sprawstwie określonej osoby, co oznacza, że wśród pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie musi być także taki, który bezpośrednio wskazuje na sprawstwo tej osoby.

II KKN 295/98 – wyrok z dnia 9 listopada 1999 r.

(teza do zdania odrębnego)

Z unormowania art. 6 ust. 1 w zw. z ust. 3 lit. d Konwencji Europejskiej wynika, iż ustalenie sprawstwa określonej osoby nie może opierać się wyłącznie, albo w dominującym (decydującym) zakresie, na zeznaniach świadka anonimowego, gdyż o takim ustaleniu zdecydować może tylko całokształt okoliczności konkretnej sprawy. To właśnie te pozostałe dowody, wraz z dowodem z zeznań świadka anonimowego, ocenionym w takim także

zakresie, jaki dostępny jest tylko orzekającym sądom i prokuratorowi (dane uniemożliwiające ujawnienie tożsamości świadka – akt 164a § 1 d.k.p.k., dane osobowe świadka – art. 184 § 1 k.p.k.), pozwalają ustalić sprawstwo określonej osoby, zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 § 1 i 3 d.k.p.k., art. 4 § 1 d.k.p.k. i art. 357 d.k.p.k., a także odpowiednio art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

II KKN 346/97 – wyrok z dnia 22 listopada 1999 r.

Z uregulowanego ustawowo uprawnienia diagnosty do wpisywania w dowodzie rejestracyjnym pojazdu terminu kolejnego badania technicznego, a tym samym przedłużenia okresu dopuszczenia pojazdu do ruchu, wynika, że w zakresie wykonywania tej czynności pełnił on funkcję publiczną przekazaną imiennym upoważnieniem wojewody. Przyjęcie przez diagnostę korzyści majątkowej lub osobistej albo ich obietnicy w związku z wykonywaniem tych czynności wypełniało znamiona przestępstwa określonego w art. 239 § 1 d.k.k. Wyrażony pogląd zachowuje aktualność po wejściu w życie kodeksu karnego z 1997 r., gdyż znamiona ustawowe określające krąg podmiotów przestępstwa łapownictwa biernego nie uległy zmianie (art. 228 § 1 k.k.), a uprawnienia diagnostów, unormowane w art. 81-84 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602), nadal pozostają w sferze pełnienia funkcji publicznej.

III KO 87/99 – postanowienie z dnia 25 listopada 1999 r.

Adwokatowi wyznaczonemu z urzędu należy się wynagrodzenie już za „czynności w sprawie o wznowienie postępowania”, a więc także za złożone na piśmie oświadczenie, że po zapoznaniu się z aktami nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie, nie ulega zaś wątpliwości, że zapoznanie takie jest „czynnością w sprawie o wznowienie”.

III KO 117/99 – postanowienie z dnia 25 listopada 1999 r.

W sprawie o konfiguracji wieloosobowej, gdy tymczasowe aresztowanie wobec poszczególnych oskarżonych (podejrzanych) zaczęto stosować w różnych datach, sąd właściwy do rozpoznania sprawy, po wniesieniu oskarżenia, może wprawdzie – z uwagi na zasady szybkości i ciągłości procesu – występując do Sądu Najwyższego o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych, którym upływa właśnie – z uwzględnieniem terminu wskazanego w § 5 art. 263 k.p.k. – dwuletni okres stosowania tego środka, wnosić także o jego przedłużenie wobec innych oskarżonych, również na okres przekraczający 2 lata, ale jedynie wówczas, gdy wobec tych oskarżonych dwuletni okres stosowania tymczasowego aresztowania także wkrótce upłynie, nie zaś wtedy, gdy do końca tego okresu jest jeszcze co najmniej kilka miesięcy.

II KKN 391/99 – wyrok z dnia 5 stycznia 2000 r.

Jeżeli charakter informacji jakie ma do przekazania prokuratorowi lub sądowi świadek anonimowy jest tego rodzaju, że udostępnienie oskarżonemu i jego obrońcy treści zeznań tego świadka lub umożliwienie zadawania mu przez te strony pytań, musi w sposób oczywisty prowadzić do faktycznego ujawnienia jego tożsamości, to powinnością właściwego organu procesowego jest rzetelne poinformowanie świadka anonimowego o tej sytuacji i uzyskanie jego zgody na jawne złożenie zeznań, a w razie braku takiej zgody pominięcie dowodu z jego zeznań złożonych anonimowo; utajnienie w całości lub w części treści zeznań świadka anonimowego byłoby naruszeniem prawa oskarżonego do obrony i tym samym uchybiało podstawowym regułom rzetelnego procesu.